

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2992/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ע' גרוסקופף

העותר: המוקד להגנת הפרט

נגד

המשיבים: 1. שר הביטחון – מתאם פעולות הממשלה בשטחים
2. המנהל האזרחי לאיזור יהודה ושומרון
3. שר הפנים
4. היועץ המשפטי לממשלה

עתירה למתן צו על תנאי

בשם העותר: עו"ד עדי לוסטיגמן

פסק-דין

השופט ד' מינץ:

לפנינו עתירה למתן צו על תנאי נגד תנאי השימוש ומדיניות הפרטיות שנקבעו ביישומון "אלמנסק" (להלן: היישומון), אשר הושק על ידי משיבה 2, המנהל האזרחי. היישומון נועד לאפשר לתושבים הפלסטינים לקבל מידע ושירותים ולבצע בו פעולות בתחומי העיסוק של מתאם פעולות הממשלה בשטחים.

1. עיקר טענת העותרת היא כי תנאי השימוש ומדיניות הפרטיות של היישומון הינם גורפים ופוגעניים. העותרת ציינה בעתירתה כי אין לה מידע מהו השימוש בפועל שעושים המשיבים במידע שניתן "לשאוב" ממכשיר הטלפון הסלולרי של המשתמשים, אולם על פי תנאי השימוש שנקבעו ביישומון, הוא מאפשר גישה למידע ותכנים מהטלפון הנייד של המשתמש בו (לרבות מיקום, תמונות, קבצים, אנשי קשר, התכתבויות

והודעות), ללא קשר בין המידע שיכול להישאב מהטלפון לבין השירותים שהיישומון אמור לספק. עוד לטענתה, בעיקר בעת האחרונה, עקב התפרצות נגיף הקורונה וסגירת שירותי קבלת הקהל של המנהל האזרחי, תושבים פלסטינים מונחים ואף מחוייבים לעשות שימוש ביישומון לצורך קבלת שירותים ומידע.

2. העותרת הבהירה כי פנתה למשיבים ביום 6.4.2020 "בדרישה לחדול מניצול משבר הקורונה לצורך הטמעת השימוש ביישומון". באותו יום ענה לעותרת קצין פניות ציבור במנהל האזרחי, כי היישומון פותח דווקא לרווחת התושבים הפלסטינים, במטרה להנגיש מידע לציבור הפלסטיני ביהודה ושומרון וברצועת עזה באופן דיגיטלי ונוח למשתמש; כי לא ניתנה כל הנחייה מטעם המנהל האזרחי להוריד את היישומון כתנאי לבירור מידע, אלא כהמלצה בלבד; כי בניגוד לנטען בפניה, היישומון אינו עושה שימוש במידע אישי כברירת מחדל, אלא לאחר אישור פרטני של המשתמש לשימוש במידע, וככל יישומון בעת הורדתו למכשיר הטלפון הסלולרי, הוא משתמש במידע בסיסי בלבד. ביום 7.4.2020 נשלחה "הבהרה" מטעם קצין פניות ציבור, כי המכתב מיום 6.4.2020 נשלח כמענה ראשוני בלבד, ובעקבות הפנייה, התבקשו אנשי המקצוע לבצע בחינה מקיפה של הטענות בנוגע לאפליקציה, כאשר לאחר סיומה ישלח עדכון בנפרד.

3. דין העתירה להידחות על הסף הן בשל היותה עתירה מוקדמת והן בשל העדר זכות עמידה של העותרת.

בית משפט זה לא יזקק לעתירה אשר מוגשת טרם קבלת החלטה סופית לגופו של ענין על ידי הרשות המינהלית (ראו למשל: בג"ץ 2676/06 גרינלייט ניהול קרנות נאמנות בע"מ נ' הרשות לניירות ערך, פסקה 9 (4.4.2006)). ודאי שהדברים נכונים עת הובהר מפורשות על ידי הגורם המנהלי כי מתבצעת בחינה מקיפה של הסוגיה על ידי אנשי המקצוע, וטרם התגבשה עמדה סופית בעניין. זאת ועוד, כלל הוא לפנינו כי אין מקום לפתוח את שערי בית משפט זה בפני עותר ציבורי אשר עתירתו מעמידה לדיון אינטרסים אישיים של פרטים אשר יכלו להגישה בעצמם (בג"ץ 651/03 האגודה לזכויות האזרח בישראל נ' יושב-ראש ועדת הבחירות המרכזית לכנסת השש-עשרה, פ"ד נז(2) 62, 69 (2003); בג"ץ 837/19 עו"ד יוסי פוקס נ' היועץ המשפטי לממשלה (4.2.2019); בג"ץ 1416/19 עמותת הרצליה למען תושביה נ' היועץ המשפטי לממשלה (28.2.2019)). דברים אלו מקבלים משנה תוקף במקרה זה, שעה שהעותרת, שהיא עמותה לזכויות אדם, טוענת לפגיעה תאורטית בזכויותיהם של אנשים העושים שימוש ביישומון, מבלי שצורף לה אף לו אדם אחד אשר נטען כי זכויותיו נפגעות, ומבלי שהעותרת יודעת כלל מהו השימוש

הנעשה ביישומן והאם אכן זכויותיו של מאן דהוא נפגעות. אף מטעם זה אפוא, דין העתירה להידחות.

העתירה נדחית אפוא.

ניתן היום, כ"ג באייר התש"ף (17.5.2020).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט